

Enid Blyton

Slávna 5

SA MÁ SUPER

Slávná 5

Slávná 5

SA MÁ SUPER

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: Five Have a Wonderful Time
THE FAMOUS FIVE. Five Have a Wonderful Time
© 1952 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Slávna päťka sa má super
© 2016 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1995, 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4846-0
www.slovart.sk

Obsah

1. George sa cnie za ostatnými.....	7
2. Opäť všetci spolu	15
3. Pekné ráno	23
4. Príchod cirkusantov	31
5. Noc a nové ráno.....	39
6. Nepříjemní susedia	47
7. List – prechádzka – a šok.....	55
8. Kam sa podeli karavany?	63
9. Obrovské prekvapenie	71
10. Zasa pri cirkusantoch	79
11. Čosi veľmi čudné	86
12. Hltanie ohňa a všeličo iné!.....	93
13. Výlet na zámok	101
14. Čarovnícky zámok	109
15. Zaujímavý deň	117
16. Tajné chodníčky	125
17. Vzrušujúce dobrodružstvo a nepříjemné šoky	133
18. Čerticino súkromné dobrodružstvo..	140
19. Jo sa zapája do hry.....	147
20. Strhujúce zážitky	155
21. Vo veži.....	162
22. O zábavu postarané	168
23. Skvelé časy.....	175

1.

George sa cnie za ostatnými

„To je fakt *hnusné*,“ vyprskla George. „Prečo nemôžem ísť, keď idú oni? Veď som ich nevidela celú večnosť. Tvrdnem doma už dva týždne! Oni si užívajú prázdniny, čakajú ich fantastické časy a ja si môžem akurát tak písať.“

„Nezveličuj, moja,“ dohovárala jej mama. „Môžem za to, že si prechladla? Pôjdeš, len čo ti bude trochu lepšie.“

„Už mi je lepšie,“ zamračila sa George. „A ty to dobre vieš, mami!“

„Prestaň, Georgina! Už ani slovo!“ okríkol otec dcéru a zdvihol hlavu od novín. „Človek sa nemôže v pokoji ani naraňajkovať. Počúvam to už tretí deň! Čo je veľa, to je veľa!“

George jednoducho nereagovala, keď ju oslovili Georgina – a hoci ju svrbel jazyk, odvrátila tvár a zlostne našpúlila pery.

Mama sa rozosmiala. „Ach, George, zlato moje! Netvár sa tak nazúrene. Sama si si na vine. Nedala si si povedať – len sa kúpať a kúpať a nie a nie

von z tej ľadovej vody. Dieťa moje, veď je iba polovi-
ca apríla!“

„Vždy sa kúpem už v apríli,“ odvrkla mrzuto
George.

„Povedal som PRESTAŇ!“ nahneval sa otec a ple-
sol novinami o stôl. „Ešte jedno slovo, George, a mô-
žeš na ten výlet zabudnúť.“

„Haf,“ ozval sa Timmyspod stola. Nemal rád, keď
niekto kričal na George.

„A ty do mňa nezapáraj, s tebou nemám o čom
diskutovať, jasné?“ vyhlásil otec, štuchol nohou do
psa a zamračil sa navlas ako George.

Mama sa znova rozosmiala.

„Koniec debaty, moji milí. Prosím ťa, George, buď
trpezlivá. Pustím ťa za ostatnými, len čo to bude mož-
né – povedzme zajtra, ak dnes nebudeš veľa kašľať.“

„Jéj, mami, prečo si to nepovedala skôr?“ zvolala
a tvár sa jej hneď rozžiarila. „V noci som ani neza-
kašlala. Už mi nič nie je, fakt. Som zdravá ako rybič-
ka. Jéj, ak ma zajtra pustíte na Čarovnický zámok,
sľubujem, že dnes ani nezakašlem!“

„Čo to počujem? Aký Čarovnický zámok?“ zvolal
prekvapene otec a znova zdvihol hlavu od novín.
„Počujem o ňom prvý raz!“

„Prosím ťa, Quentin, s tým na mňa nechod'. Veď
ti to opakujem ako papagáj,“ usmiala sa mama.
„Julian, Dick a Anna si od spolužiaka požičali dva
staré karavany a utáborili sa na lúke pod Čarovnic-
kým zámkom.“

„Aha. Tak teda *nebývajú* v zámku,“ zamrmlal
Georgin otec. „S tým by som nesúhlasil. Netúžim,
aby George nabrala nejaké panské móresy.“

„Neboj sa, to jej nehrozí,“ upokojovala ho. „Mám čo robiť, aby si strihala nechty a chodila v čistých džínsach. Pochop už, Quentin, že George a jej bratrance i sesternica zbožňujú také nevšedné prázdniny.“

„A dobrodružstvá,“ zacerila sa George, teraz už v povznesenej nálade. Veľmi sa tešila, že na druhý deň vyrazí za ostatnými.

„Hrôza. Ani mi ich nespomínaj,“ povedala mama. „Tentoraz z nich, dúfajme, nič nebude, veď táboríte na pokojnom miestečku v dvoch starých karavanoch.“

„George je nevyspytateľná, pri nej si človek nemôže byť istý,“ podotkol otec. „Len čo *zacíti* dobrodružstvo, už je v akcii. Je skrátka dobrodruh. Našťastie, že máme iba jedno dieťa. Mať také dve či tri, vytrhám si vlasy.“

„Po svete ich behá celá kopa,“ usúdila mama. „Ani nemusíme ísť ďaleko. Vezmi si Juliana s Dickom. Tí dvaja sa vždy do niečoho namočia – a chuderka Anna sa ich statočne drží, no pritom túži, aby bol už konečne pokoj.“

„Tak už dosť. Na dnes stačilo,“ zhrnul Georgin otec, vstal, rázne odsunul stoličku a nanešťastie kopol Tima pod stolom. Pes zaskučal.

„To zviera nemá ani štipku rozumu,“ znervóznel pán domu. „Zakaždým tu vylihuje pod stolom a očakáva, že si to budem pamätať! Tak, a už idem pracovať.“

Vyšiel z jedálne a tresol za sebou dvermi. Potom sa s rachotom zabuchli dvere pracovne a vzápätí aj okno. Kutáč zašramotil v kozube a rázne prehrabal

oheň. Kreslo nahlas zavrzgalo, keď sa doň sťažka zviezol jeho majiteľ. A zavládlo ticho.

„Teraz sa tvoj otec načisto stratil vo svete vedy. Okolie preňho prestalo jestvovať,“ vzdychla si mama. „Panebože, *najmenej* tri razy som mu vravela o Čarovnickom zámku, že tam teraz prázdninujú tvoji bratrance a sesternica. No nič. Počúvaj, George, myslím, že zajtra môžeš ísť – vidí sa mi, že ti je naozaj lepšie. Nachystaj si veci a ja ti ich poobede zabalím.“

„Vďaka, mami!“ vyhrkla George a objala mamu okolo krku. „Oco aj tak uvíta, že na chvíľu vypadnem z domu. Som hlučná. Viem, že ho vyrušujem.“

„Vy *ste* vydarená dvojica!“ zvolala mama a zišlo jej na um trieskanie dvermi i všeličo iné. „Niekedy mi pri vás tečú nervy, no čo by som si už bez vás počala? To by sa asi ani nedalo vydržať! Ach, Timmy, ty si ešte pod stolom? Mal by si si dávať pozor na chvost. Veľmi som ti ublížila?“

„Mami, ty mu naň môžeš stúpiť, *tebe* to dovoľí,“ vyhlásila veľkodušne George. „Letím si nachystať veci. Ako sa vlastne dostanem k Čarovnickému zámku? Vlakom?“

„Pravdaže. Odprevadím ťa na kirrinovskú stanicu a pôjdeš tým o desať štyridsať,“ vysvetlila mama. „Vo Vápeničke prestúpiš a odvezieš sa až do Čarovníc. Ak pošleš Julianovi pohľadnicu, ráno ju dostane a počkajú ťa na stanici.“

„Hneď mu napíšem!“ zajasala George. „Ach, mami, už som sa bála, že mi tá hrozná nádcha pokazí celé prázdniny! Už sa viac nebudem kúpať v apríli.“

„To si vravela aj vlani – a dokonca aj predvlani,“ povedala mama. „Máš tuším veľmi zlú pamäť, ty čertisko!“

„Pod', Timmy!“ zvolala George a obaja sa vyrútili z izby rýchlou blesku. Dvere sa za nimi zatresli, až sa dom otriasol.

V tom okamihu sa dvere pracovne otvorili a zahrmel z nich nahnevany hlas:

„Kto to tu trieska dvermi, keď pracujem?! To ich už NIKTO nevie potichu zavrieť?“

George sa uškrnula a utekala hore schodmi. Najväčší síce trieskal dvermi jej otec, no ten vždy počul iba tresky ostatných členov rodiny. Náhlivo vysypala zásuvku písacieho stola, aby čím skôr našla pohľadnicu. Musí ísť s ňou ihneď na poštu, inak ju Julian nedostane – a ona by tak veľmi chcela, aby jej všetci traja prišli oproti na stanicu!

„Zajtra sa ide,“ oznamovala Timovi. Pes na ňu uprel verné oči a nadšene zavrtel chvostom. „Jasné, beriem aj teba, to dá rozum – naša päťka bude opäť pokope. Slávna päťka! To sa ti bude páčiť, však, Timmy? Ver, že aj mne!“

Chytrá načmárala pohľadnicu a švihala s ňou na poštu. Dvere domu sa za ňou zabuchli a jej ota takmer rozhodilo od zlosti. Bol to vedec – náramne múdry, pracovitý a milý, no aj netrpezlivý, popudlivý a veľmi zábudlivý. Z duše si želal, aby sa mu dcéra tak veľmi nepodobala, aby bola radšej ako jeho neter Anna, dievčatko s pokojnou a mierumilovnou povahou.

George poslala pohľadnicu. Text bol stručný a výstižný.

*Nádcha ma opustila. Prídeme zajtra o 12:50.
Čakajte nás na stanici. Už sa nevieme dočkať,
chvosty máme obaja dohora!*

GEORGE

George povytahovala všetky zásuvky a začala vyberať veci, čo si chcela vziať so sebou. Mama jej prišla pomôcť. Pri balení sa zakaždým dohadovali, pretože George si chcela vziať iba to najnutnejšie a vôbec nemyslela na teplé oblečenie, kým mama mala na vec presne opačný názor.

Napokon sa dohodli a spoločnými silami rozumne zabalili kufor. George si zas raz odmietla vziať aspoň jednu sukňu.

„Som veľmi zvedavá, kedy už dostaneš rozum a silou-mocou nebudeš chcieť byť ako chalan!“ pohoršovala sa mama. „V poriadku, v poriadku, len si zober tie otrasné staré džínsy aj ten červený sveter. No určite si *zabal* aj tie teplé tielka. Dala som ti ich do kufra, no ty si ich hneď povyhadzovala. A Julian vravel, že si musíš vziať aj teplú deku. V karavanoch teraz nie je práve najteplejšie.“

„Som zvedavá, aké vlastne sú,“ prehodila George a strčila tielka do kufra. „Julian písal, že vraj nejaké veľmi zvláštne staré typy. Možno budú ako tie, v ktorých bývajú kočovníci, chápeš, nie tie moderné aerodynamické, čo ich vláčia za autami.“

„Vydrž, zajtra ich uvidíš,“ upokojovala ju mama. „Ach, George, ty už zasa kašleš!“

„To iba od prachu,“ vyhrkla George a celá očervenela, čo zadržovala kašeľ. V hrdle ju nepríjemne štekľilo. Rýchlo radšej vypila pohár vody. Čo ak

by ju mama predsa len nepustila? To by nepre-
žila!

Mama však bola presvedčená, že George je na tom lepšie. Bola zlý pacient, ale týždeň si poležala, hoci sa tvrdohlavo priečila a jednostaj hundrala. No pár dní už bola opäť na nohách a očividne sa zotavovala.

Zmena vzduchu jej iba prospeje. A v tých Čarovniciach je dobrý horský, uvažovala v duchu mama. A veru už aj potrebuje spoločnosť – nerada je sama, ťažko znáša, že ostatní prázdninujú bez nej.

V ten večer bola George veľmi šťastná. Už sa iba raz vyspí a čakajú ju dva skvelé týždne v karavane! Keby len mali šťastie na počasie, to by boli prázdniny!

Vtom do ticha izby zarinčal telefón. Círrrrrrrín!
Círrrrrrrrrín!

Mama zdvihla slúchadlo.

„Haló! Ach, Julian. Všetko v poriadku?“

George v okamihu priletela do haly. Len aby sa nič nestalo! Len aby Julian nevolal, že nemá chodiť! Napäto načúvala, takmer bez dychu.

„Čo to vravíš, Julian? Nechápem, o čom hovoríš, chlapče. Pravdaže, ako inak. Tvoj strýko sa má dobre. A prečo by sa nemal mať? Nie, nezmizol. Počúvaj, Julian, vysvetli mi, čo sa deje, dobre?“

George netrpezlivo načúvala. Čo to má znamenať? No napokon sa všetko vysvetlilo. Len čo mama zložila slúchadlo, prihovorila sa George.

„Neplaš sa, nič sa nedeje. Plán sa nemení. Zajtra môžeš ísť. Julian sa iba uisťoval, že tvoj otec nie je jeden z vedcov, ktorí z ničoho nič zmizli. V dnešnom

večerníku je zmienka o dvoch vedcoch, ktorí sa úplne vyparili. Milý Julian sa chcel presvedčiť, či je tvoj otec v bezpečí.“

„Oco sa predsa nevyparí!“ usúdila pohrdavo George. „Julian sa asi zbláznil! To sú predsa len ďalší dvaja tupí vedci, ktorí zradili svoju vlasť a zmizli za hranice, aby predali svoje tajné vynálezy! *Ja* by som už Julianovi vysvetlila, ako sa veci majú!“

2.

Opäť všetci spolu

Ďalší deň ráno, na zarosenom úbočí kusisko cesty od Kirrinu, kde bývala George, dvaja chlapci svižne zoskočili dolu schodíkmi z karavanu, prešli k druhému, čo stál hneď vedľa, a zaklopali na dvere.

„Anna! Už si hore? Máme perfektné počasie!“

„Jasné, že som hore!“ zašveholil dievčenský hlások. „Podťte ďalej, je otvorené. Chystám raňajky.“ Julian s Dickom otvorili namodro namalované dvere. Anna stála pri neveľkom sporáku v kúte karavanu a varila vajcia.

„Nemôžem sa obrátiť. Sledujem hodinky. Musia vrieť ešte minútu.“

„Poštár práve priniesol pohľadnicu od George,“ oznámil Julian. „Píše, že chvosty majú obaja dohora! Som rád, že konečne príde – a s ňou aj náš kamoš Timmy.“

„Pôjdeme im oproti, dobre?“ navrhla Anna, pohľad mala upretý na hodinky. „Ešte dvadsať sekúnd.“

„Sme tu vlastne iba tri dni, takže George v pod-

state o nič neprišla,“ uvažoval Dick. „Hej, Anna! Ty tie vajcia stopro uvariš natvrdo.“

Anna zdvihla hlavu od hodiniek.

„Neuvarím. Budú, aké majú byť,“ dodala a po vybrala ich veľkou naberačkou. „Dick, daj ich do misiek. Nevidíš? Tam, máš ich rovno pod nosom.“

Dick vzal vajce z taniera, no bolo také horúce, že iba vykrikol a pustil ho. Padlo na dlážku a rozbi-
lo sa. Žltok vytiekol.

„DICK! *Nevidel si*, ako som ich vybrala z vriacej vody?“ zvolala vyčítavo Anna. „Teraz musím uvariť ešte jedno. Škoda, že tu nie je náš zlatý Timmy. Hneď by zlízal vajce z podlahy a ušetril mi robotu.“

„Vieš čo, Anna, naraňajkujme sa na schodíkoch tvojho karavanu. Slnko krásne hreje,“ tešil sa Julian.

A tak si posadali vonku, jedli vajíčka, krajce chleba nahrubo natreté maslom, domáci džem s kúskami ovocia a chrúmali šťavnaté jablká. Slniečko pripekalo, tak si Julian vyzliekol sveter.

Ich karavany stáli na strmom trávnom úbočí. Za nimi rástli vysoké kríky, čo ich chránili pred vetrom. V zlatistom páse pod kríkmi vystrkovali hlávky prvosienky. Čarokrásne kvety lastovičníkov hrdo hľadeli na oblohu, lesklé lupienky im žiarili v slnečnom jase.

Neďaleko stáli ďalšie tri karavany, tie však boli moderné. Dvere mali zamknuté, ich obyvatelia ešte spali. Naši výletníci zatiaľ nemali možnosť zoznámiť sa s nimi.

Oproti na kopci sa týčil starý zámok, vlastne už iba zrúcanina. Hrubé múry ešte vzdorovali víchrici, čo sa z času na čas prehnala cez kopce. Zámok

mal štyri veže. Tri z nich boli schátrané, no štvrtá, ako zázrakom, celkom zachovaná. Okienka tvorili uzučké štrbinky, cez ktoré v dávnych časoch lukostrelci vystreľovali šípy.

K zámku viedol neobyčajne strmý chodníček. Končil pri bráne, obrovskej a mohutnej, postavenej z bielych kamenných kvádrov. Nedalo sa však cez ňu prejsť, bránili v tom mreže z tepaného kovu. Do zámku sa vchádzalo cez malú vežu, v ktorej boli osadené úzke dvierka s otáčacou závorou. Tade prechádzali návštevníci.

Zámok obopínal vysoký hrubočizný múr, čo takmer nenahľodal zub času. Iba kde-tu sa vrchné murivo rozdrobilo, padlo a na zemi zarástlo trávou a burinou. Kedysi to bolo nádherné sídlo – bezpečné útočisko na strmom vrchu. Hradné stráže z neho mali krajinu ako na dlani, videli široko-daleko.

Julian tvrdil, že z veží, či dokonca aj z hradného múru, stráže ľahko odhalili nepriateľa, ktorý sa blížil z ktoréhokolvek smeru zo všetkých siedmich grófstiev. Obrancovia mali dosť času zatvoriť hlavnú bránu, rozmiestniť bojovníkov na hradby a pripraviť sa na obliehanie. Pevnosť odolávala i zdĺhavým útokom.

Po raňajkách sedeli súrodenci na schodíkoch karavanu a leňošili na slniečku. Tri páry očí sa upierali na zrúcaninu zámku a pozorovali kavky, čo krúžili vôkol štyroch veží.

„Isto sú ich stovky, možno aj celá tisícka,“ usúdil Dick. „Juj, keby sme tak mali ďalekohľad, mohli by sme ich pozorovať zblízka. Bolo by to fajn, ako v cirkuse. Veľmi sa mi páči, ako spolu vzlietajú a krúžia dookola, a pritom do seba ani raz nevrazia.“

„Hniezdia v tom starom zámku?“ vypytovala sa Anna.

„Pravdaže, nanosia si do veží všelijaké prútie a na samom vrchu si vystelú hniezda. Stavím sa, že pod vežami by sme našli kopy rozsypaného prútia, ak by sme sa šli pozrieť.“

„Veď tam môžeme skočiť s George,“ navrhla Anna. „Vstupné je iba päť pencí. Zbožňujem staré zámky a staré stavby – všetko tam dýcha časom.“

„Aj ja,“ priznal Julian. „Dúfam, že George prinesie ten nový ďalekohľad, čo dostala na narodeniny. Mohli by sme si ho zobrať hore do zámku a pozorovať okolitú krajinu. Ktovie, možno zrátame aj všetkých sedem grófstiev!“

„Musím poumývať riad,“ povedala Anna a vstala. „A zišlo by sa aj poupratovať karavany, veď príde George.“

„To nemyslíš vážne. Fakt si myslíš, že naša George si všimne, či sú upratané?“ nadhodil Dick. „Človeče, veď to je strata času!“

Anna sa však priam vyžívala v upratovaní, rada ukladala veci do skriniek a na poličky. Rada sa starala o oba karavany. Veľmi sa jej páčili a tešila sa, že ich poukazuje George.

Odbehla ku kríkom a natrhala veľkú kyticu prvosienok. Cestou späť ju rozdelila na dve menšie. V karavane vložila kvety do dvoch modrých váz a pekne im upravila skrčené lístky.

„Perfektne sa hodíte k žlto-zeleným záclonám!“ tešila sa. O chvíľu už usilovne zametala a utierala prach. Uvažovala, či poslať Dicka k bystrine poumývať riad z raňajok, no napokon si povedala, že radšej

nie. Dick nezaobchádzal s riadom práve najšetrnejšie. Nechcela, aby sa náhodou niečo rozbilo – ved' patrilo majiteľovi karavanov.

Karavany už žiarili čistotou, ručičky na hodičkách sa blížili k pol dvanástej. Georgine prikrývky boli úhladne poukladané na polici nad lôžkom, čo sa dalo zložiť k stene, aby bolo v karavane viac miesta. Anna mala lôžko rovno oproti.

„Takéto prázdniny sa mi *páčia*,“ vravela si. „Maľebné miesto, polia a kopce, pikniky v prírode – a iba kúsok dobrodružstva!“

„Čo si to tam mrmleš, Anna?“ vopchal hlavu Dick cez okienko. „Dobre som začul? Dobrodružstvo? Azda sa naň už tešíš?“

„Och, nie!“ zhíkla Anna. „To je to posledné, po čom túžim! Ešte šťastie, že sme na takom pokojnom mieste, tu sa k nemu asi ťažko prepracujeme.“

Dick sa zaceril.

„Jeden nikdy nevie,“ prehodil veľavýznamne. „Tak čo? Už si hotová? Čas dosť pokročil. Ide sa po George.“

Anna rýchlo zbehla dolu schodíkmi a pridala sa k bratom.

„Radšej zamknem dvere,“ povedal Dick. „My sme si svoje zamkli.“ Zvrtol kľúčom v zámke a trojica sa vydala dolu trávnatým úbočím k prielazu, čo ich vyviedol na cestu. Schádzali dolu do dediny a starý zámok na kopci oproti sa podchvíľou dvíhal čoraz vyššie a vyššie.

„Už sa neviem dočkať Tima,“ zaštebotala Anna. „A veľmi sa teším, že zasa so mnou bude George. Niežeby som sa v noci sama bála, no cítim sa dob-

re, keď je George nablízku a Timmy pochrapkáva v spánku.“

„Ak si chceš užiť chrapotu, fučania, vzdychov a výdychov, nastahuj sa k Dickovi,“ radil Julian. „Prezrad, Dick, o čom sa ti to vlastne sníva? Stavím sa, že ty máš najstrašidelnejšie sny v celej krajine!“

„No dovoľ, v *živote* som nechrápal, nefučal ani nevzdychal,“ rozhorčil sa Dick. „Mal by si sa sám počuť! No jasné...“

„Pozrite! Nie je to náhodou už ten vlak – nešinie sa tam v diaľke?“ prerušila brata Anna. „Pravdaže! Ved' doobeda sem chodí iba jeden vlak! Musíme bežať!“

Vystrelili ako šípy a rútili sa k cieľu. Vlak práve vchádzal do stanice, keď trojica vbehla na nástupište. Z okienka vagóna vykukla čierna kučeravá hlava a pod ňou sa zjavila ďalšia, ibaže chlpatá.

„George a Timmy!“ vykričala Anna.

„Ahójj!“ kričala George a takmer vypadla z otvorených dverí.

„HAF!“ rozbrechal sa Timmy, zoskočil na nástupište a skoro privalil Dicka. Za ním sa rútila George, oči mala rozžiarené od radosti. Objala Annu a bratrancom uštedrila po buch náte.

„Hlásim príchod!“ zasalutovala. „Bolo mi strašne nanič, keď ste sa sem vybrali prázdniť bez mňa. Chuderka mama, tá si so mnou vytrpela. Píli-la som jej uši.“

„To si viem predstaviť,“ prikyvoval Julian a vzal sesternicu pod pazuchu. „Daj mi ten kufor, vezmem ti ho. A teraz smer dedina – ide sa oslavovať! Pozývavam vás na zmrzlinu. Je tam cukráreň, kde robia fantastickú.“

„Geniálny nápad. Mám na ňu strašnú chuť,“ ja-
sala George. „Pozri, Timmy ti rozumel. Aj on si z nej
dá. Je pripravený. Jazyk mu už visí z papule. Hej,
Timmy, nie si rád, že sme zasa všetci spolu?“

„Haf,“ odvetil Timmy a azda po dvadsiaty raz
oblizol Anne ruku.

„Asi si budem nosiť uterák, keď pôjdem vítať Ti-
ma,“ zažartovala Anna. „Pooblizuje ma, až som ce-
lá mokrá. Nie, nie, už stačilo, Timmy – teraz pocti
svojím jazyčiskom Juliana!“

„Páni moji, pozrite, George fakt priniesla ďale-
kohľad!“ vyhrkol nadšene Dick. Všimol si totiž, že
kožený remienok na GeorGINOM pleci nepatrí k fo-
toaparátu, ale k puzdru, kde sa ukrýval nový ďale-
kohľad. „Fajn! Už sme sa chystali sledovať kavky
a dolu v močarine sídlia aj volavky.“

„Povedala som si, že ho musím priniesť,“ vysvet-
lila George. „Sú to prvé prázdniny, keď ho môžem
vyskúšať. Mama mi ho nedovolí vziať do školy. Hej,
decká, tá cukráreň je veľmi ďaleko?“

„Práve sa k nej blížime,“ povedal Julian a vpo-
chodoval dnu. „Radím ti začať vanilkovou, pokračo-
vať jahodovou a končiť čokoládovou.“

„Kde chodíš na tie nápady?“ smiala sa Geor-
ge. „Dúfam, že máš aj peniaze, ak sa chystáme na
zmrzlinové hody. Mama mi dala iba skromné vrec-
kové.“

Sadli si a objednali zmrzlinu. Buclatá predavač-
ka sa na nich milo usmievala. Už ich poznala.

„Počasie vám žičí, však?“ prihovárala sa. „Veľa
karavanov je na Čarovnickom poli?“

„Ani nie,“ odvetil Julian a pustil sa do zmrzliny.